

מי יגיד מילים טובות לאמא

מי יגיד לאמא רגילה, בבית רגיל, עם ילדים רגילים ועצבים רגילים, מילים טובות?
מי ינחם אותה כשהגיעה סבלנותה לקצה ופקעה בקול נפץ, והילדים לא שמו לב
והמשיכו לדרוש את שלהם?
מי ייבש את ביצות הבז התהומי שהיא רוחשת לעצמה אחרי שעת השכבה שכולה
מבטים מצמיתים, נזיפות חריפות ומילים רבות שאומרות רק דבר אחד: עזבו אותי
כבר, אני לא יכולה?

ביום כזה של תוכחה, כאשר כל הבית על סדקיו ופינותיו יוצא מגדרו כדי להראות
מה לא בסדר, הקירות זועקים טביעות רגליים שחורות וקשקושים, הכביסות לועגות
בערימות ערימות, קרש הגיהוץ כמו מהפנט אליו חולצות קמוטות ושמלות כאילו לא
טרחו לידו תשעים דקות אפופות קיטור, הכיורים הנקיים מתמלאים כלים דביקים
כהרף עין, על הרצפה פרחי גרניום שנמעכו לכלל כתמים אדמדמים, ציפורני הרגליים
של הילדים מתבלטות כדי לומר, שאמנם גורו בקפיצה את ציפורני הידיים, חמישים
במספר, אבל הן עדיין כאן -
מי ינחם את אמא שכמעט חנק אותה ה'לא'?

כשבדי עמל היא רוחצת וסורקת, מלבישה ומאכילה, מסדרת מיטות ומשכיבה, ואין
לה כוח להיות טובה היום, אין לה כוח להיות סבלנית, אין לה כוח להקשיב לכל
השאלות ולהשיב להן תשובות ולהסביר אלף למה ולמה ולהתדיין ולהתמקח
ולהתפעל מציור של פרח ולפשר בין מריבות ולגהץ יצירה מופלאה מחרוזים
קטנטנים, ולהמתין באורך רוח למלותיה האיטיות של ילדתה המעמיקה לחשוב -
מי ייתן לה כוח?

מי יעמעם וירגיע את תחושת ההחמצה המרה המלווה את מילות הזירוז כשהן
חותכות וקוטעות את פניות הילדים: לא עכשיו, לא יודעת, נדבר על זה מחר, לך
מיד להתלבש, נו כבר, קדימה, מהר?

מי יחבק את אמא, במקום כואב עמוק בלב, כאשר היא שרועה ואומללה בחושך,
וילדה קטנה בוכה בחדר הסמוך 'אמא אמרת שתשירי לי שיר', והתינוקת מתעוררת
בפעם השלישית? מי ינקה ממנה גל נוסף של זעם המציף אותה למרות תשישותה?

מי ידע להגיד לאמא, אבל באופן כזה שהיא תבין ותאמין, שלמרות שהנקיון הוא רק
בערך, והכביסה לא לגמרי, ולמחבת שכבות רבות, ושוב לא קוימה הבטחה אחת
לילד, וביומן של כיתה ב' מתנוססת הערה: "נא להקפיד על שכפולים חסרים" - מי
יגיד לה שככה, בדיוק, עם כל החסרונות, הממלכה שלה גדולה ונפלאה ומפוארת?

מי ילחש לאמא מילים טובות שהיא תשמע, ויעריך את עמלה, ויכיר במורכבות האניסופית של להיות, פשוט להיות, יום אחר יום אחר יום?

מי יביט בזוג גרביים, שידיה של אמא הלבישו והפשיטו, כבסו וקיפלו ושמו במגרה והוציאו ממנה והלבישו והפשיטו וכבסו וקיפלו, מאות פעמים, ויזכיר לעצמו שזה רק זוג אחד מייני עשרות בבית, ובכל אחד כבר טיפלו מאות פעמים, מי ימנה את עשרות אלפי הפעולות שנפעלו עד כה רק בקשר לגרביים - כשישנם גם כל השאר?

מי יחשב את סך כל הכריכים, סך כוסות הזכוכית הנקיות, סך טיפות היוז על הפצעים, סך הגזרים והתפודים שקולפו, הכינים, במחילה, שסורקו, העופות שנצלו ותובלו, החיבוקים, הנשיקות, הכפתורים שנפתחו ונסגרו, אלף אלפי דיווחים שנקלטו, סיפורים שסופרו, מילות אהבה שנאמרו?

בעולם כזה, שתובע סך הכל ותוצאות, שנועץ עיניים נוקבות כמו סכינים עמוק בגב וזן ומבקר ושופט ומגנה וכל הזמן יש לו מה להגיד - אם קצת מוזנח או מוחצן ומטופח, אם הגדולה פרועה ותוססת והקטנה חלשה ומהססת, אם הילד קפצני או הנער ביישני, איך נראית התעודה ולאיזה סמינר יקבלו את הילדה - מי ירגיע את אמא הרגילה, אמא הלא מושלמת? מי יאהב אותה ככה וידע שהיא שווה?

כשכל הזמן בוזקים ומדרגים, מציינים ומסמנים, מצמידים תוויות ומעידים עדויות ובוחנים את הכל: את הכשרונות ואת המידות הטובות ואת הצניעות ואת החכמה, ואת זרגת הרוחניות בפומבי וברמה - מי יאטום את אוזניה של אמא משמוע, ויגן על ליבה מאשמה?

מי יבחין בעייפות שהיא מסווה, בקושי שהיא כובשת, בכל החיוכים שחייכה רק בחוץ, בהרבה מאוד 'לא' שהיא הפכה אותם ל'כן', בגבול היכולת שהיא חצתה שוב ושוב?

מי יגיד לאמא מילים טובות שהיא תשמע ותאמין, מי יעקוב אחר שביל פסיעותיה בלאט, ילקט את אגלי זיעתה ויספור את דמעותיה הכבושות?

מי יצבור הכל בשקט, בערמה שאין לה סוף, מי יאהב בלי גבול ותנאי, ויעריך, ויעריך, ויכין בסתר כתר, לסתם כך אמא, רגילה?

* * *

כמה אמהות בעולם כולו, מהודו ועד כוש. כמה טרחות טורחות כולן, כמה דמעות שופכות כולן, כמה תסכולים וקשיים הן יודעות. הן יכולתי כמותן, אבודה להיות ובודדת...

אם לא שחמלת עלי,
ובראת אותי ילדתך,
והרעפת עלי חמלתך,
ותמיד היה איתי מבטך.

נצרת את כל צעדי,
אספת את כל אנוחותיי,
ליטפת את כל כאביו,
וידעת הכל, ושמעת הכל, ואהבת בלי גבול וכלי תנאי -

ובסתר בסתר, רקמת לי כתר. כתר לאם רגילה.